

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

3 Vtrum unus homo possit sperare beatudinem alterius per uirtutem spei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

ARTICVLVS II.

¶ Super quaestione de eterna forma articulo secundario.

¶ *Utrum beatitudo aeterna sit obiectum proprium spei.*

3. dif. 26. q. 2. ar. 2. cor. 2. si. & ad 2. Et uir. q. 4. ar. 1. & 4. cor. 2. in.

IN ar. 2. eiusdem quaestio- nis dubium occurrit, de qua beatitudine aeterna sit hic sermo. I. de formali, an obiectiua. Quod n. sit sermo de formali, patet ex eo qd effectus diuinae uirtutis in litera dicitur uero de obiectiua, patet ex eo, qd subditur. Non enim minus aliquid a Deo sperandum est, qd ipse sit. Et huic dubio annexitur alterum, quo contextus literae in hac ratione consonat sibi ipsi, assumens quod esse debet oportet causa proportionari, & subsumens Deum pro effectu proportionato, cum effectus ratione habere non possit.

¶ Ad hoc dicitur sermo praesens est de beatitudine obiectiua, & formali: sed de beatitudine formali contingit loqui dupliciter. Primo secundum id, quod in se forma literae est. Secundum secundum quod est talis obiecti. Praesens sermo est de beatitudine formali, ut est talis obiecti, id est, ut est affectio Dei. Hoc enim est principale consideratum in beatitudine hic, & sic principaliter attingitur Spes enim, ut infra patebit, principaliter est de Deo, & de beatitudine formali non est, nisi ut est ad Deum coniunctio. Et ideo principaliter est sermo hic de beatitudine obiectiua connotante formalem. Et propterea litera & effectus conuenit, & Deum utrumque enim hic inuenitur. Nam beatitudo formalis, effectus est quidam diuinae uirtutis coniungens Deo. Vnde non subsumit Deus ut effectus, sed ut obiectum effectus, ut etiam ipsa littera uerba indicant. Et sic omnia consonant.

Ad Heb. 6. gl. ordinaria ibid. & p. preced.

AD SECUNDVM sic procedit. Videtur, qd beatitudo aeterna non sit obiectum proprium spei. Illud enim homo non sperat, quod omnem animi sui motum excedit, cum spei actus sit quidam animi motus: sed beatitudo aeterna excedit omnem humani animi motum, dicitur enim. Apostolus. 1. ad Corint. 2. Quod in cor hominis non ascendit: ergo beatitudo non est proprium obiectum spei.

¶ 2. Praet. Petitio est spei interpretatiua: dicitur enim in Psal. 36. Reucula Domino uiam tuam, & spera in eo, & ipse faciet: sed homo petit licite a Deo non solum beatitudinem aeternam, sed etiam bona praesentis uitae, tam spiritualia, qd temporalia, & etiam liberationem a malis, quae in beatitudine aeterna non erunt, ut patet in Oratione dominica, Matth. 6. ergo beatitudo aeterna non est proprium obiectum spei.

¶ 3. Praet. Spei obiectum est arduum: ergo in comparatione ad hominem multa alia sunt ardua, quam beatitudo aeterna: ergo beatitudo aeterna non est proprium obiectum spei.

SED CONTRA est, quod Apof. ad Hebr. 6. dicitur: Habemus spem incedentem. i. incedere facientem ad interiora uelaminis. i. ad beatitudinem caelestem. ut * glo. ibidem exponit: ergo obiectum spei est beatitudo aeterna.

RESPON. Dicendum, sicut dictum est, spes, de qua loquimur, attingit Deum innitens eius auxilio ad consequendum bonum speratum. Oportet autem effectum esse causae proportionatum: & ideo bonum quod proprie & principaliter a Deo sperare debemus, est bonum infinitum quod proportionatur uirtuti Dei adiuuantis. Nam infinite uirtutis est proprium ad infinitum bonum perducere. Hoc autem bonum est uita aeterna, quae in fruitione ipsius Dei consistit. Non enim minus aliquid ab eo sperandum est, quam sit ipse, cum non sit minor eius bonitas, per quam bona creaturae communicat, quae eius essentia: & ideo proprium & principale obiectum spei est beatitudo aeterna.

AD PRIMVM ergo dicendum, qd beatitudo aeterna perfecte quidem in cor hominis non ascendit, ut scilicet cognosci possit ab homine uiatore, quae & qualis sit, sed solum communi rationem. s. boni perfecti cadere potest in apprehensione hominis: & hoc modo motus spei in ipsam conseruitur. Vnde & signanter Apostolus dicit, Spes

incedit usque ad interiora uelaminis: speramus, est nobis quasi adhuc uelatum. **A**D SECUNDVM dicendum, qd quatenus non debemus a Deo petere, nisi in ordine ad beatitudinem aeternam. Vnde & spes quatenus respicit beatitudinem aeternam, aliter respicit beatitudinem aeternam: sicut & fides principaliter respicit Deum, & secundario respicit ea, quae ordinantur, ut supra dictum est.

AD TERTIVM dicendum, quod homo ad aliquid magnum, paruū uidetur contentus esse eo minus: & ideo homini speranti beatitudinem, habito respectu ad ipsam spem, nihil arduum: sed habito respectu ad facultatem, quae potest esse quaedam alia esse ardua, & secundum hoc potest esse spes in ordine ad principia

ARTICVLVS III.

¶ *Utrum aliquis possit sperare alteri beatitudinem.*

AD TERTIVM sic procedit. Vt patet sit sperare alteri beatitudinem aeternam. Apof. Philipens. 1. Consi dens hoc quatenus cepit in uobis opus boni, perficiet ut speret in Iesu: perfectio autem illius dicitur erit beatitudo: ergo aliquis potest alteri sperare beatitudinem aeternam.

¶ 2. Praet. Ea quae a Deo petuntur, sperantur ab aliis: sed a Deo petuntur, quae alios ad beatitudinem aeternam, sicut illud lac. ult. Orate pro inuicem, ut ergo postumus aliis sperare beatitudinem aeternam.

¶ 3. Praet. Spes, & desperatio sunt de eodem genere: sed desperatio est de eodem genere, quatenus potest desperare de beatitudine aeterna, quatinus frustra diceret Aug. in lib. de Veritate, nemine esse desperandum, dum uinitur sperare aliquis alteri uitam aeternam.

SED CONTRA est, quod Aug. dicit, inchoat spes non est nisi rerum ad Deum pertinentium eorum, qui spem habent, generat

RESPON. Dicendum, qd spes potest esse aliquid, Vno modo absolute, & sic est solus boni contentus. Alio modo ex suppositione alteri, esse etiam eorum, quae ad alium pertinent, euidentiam sciendum est, quod amor, & desiderium, quod amor importat quatenus amantis ad amatum: spes autem importat quatenus appetitum ad amatum, siue protensionem appetitum in amatum: arduum: unio autem est aliquorum distinctio: ideo amor directe potest respicere alium, quatenus in p amore, habet eum sicut seipsum. Alio modo ad proprium terminum proportionatum, quatenus spes directe respicit proprium bonum, quatenus illium pertinet: sed praesupposita unionem amantem, iam aliquis potest sperare, & desiderare beatitudinem aeternam, in quantum est ei unitus amantem. Et sicut est eadem uirtus charitatis, quatenus Deum, seipsum, & proximum. Ita etiam motus spei, quia quis sperat sibi ipsi, & alii, potest respondere ad obiecta.

ARTICVLVS IIII.

¶ *Utrum aliquis possit licite sperare in homine.*

AD QVARTVM sic procedit. Videtur, qd aliquis possit licite sperare in homine: obiectum est beatitudo aeterna: sed beatitudo aeterna consequendam adiuuatam per Deum, dicit enim Grego. 1. in 1. Dialogo, destinatio in uatur praebus Sancto Spiritu potest in homine sperare.